

Бунт матерії

Валер'ян Поліщук

Клітина животворна матерії тугої,
Що ускладнила неясне своє хотіння,
У віддаль одійшла в таку далечінь,
Що звідти в силі споглядати
Той згусток, звідки виникла сама,
Що уясня собі свою глибоку сутність
І промінь кидає в бездонну сивину,
Куди спускаються глухі ступені,
До клітки кволої медуз —
У той сирий і первозданний студень.
Клітина мозку чоловіка —
То верховина, де маяк світляний
Сліпучі смуги променя пускає
І бачить, що вони проткнули
Голками гострого проміння.
Тремтять, мої клітини,
Поки яркі процеси
В хімічних рухах ваших не погасли.
Хапайте, всмоктуйте велику свідомість,
Тремтять пожадливім пізнанням
На весь солодкий всесвіт.
Він висунув вас тут представниками
Своїх великих механічних сил.
Але розкол матерії повстав такий великий.
Що вже мої клітини роблять опір,
Не хочуть покорятись насильницьким велінням,
Що зверху накладає
Стихії лад нечулий,
І біль мене терзає там,
Де розпад смертний
Перетинає жахом споглядання.
Шукаю опору тобі, глуха природо,
В твоїх сліпих і тяжких постановах,
У безсумлінних, як хід математичний,
Сторонніх і потужних, як падіння скелі.
В мені одвічний геній Люцифера
Повстав проти законів,

Що творять — не жаліють,
Лишень з чужими планами погоджена будова,
Лишень свої холодні плани
Приймав на увагу космос первозданний,
Створивши, запитав мене: чого я хочу?
Безсмертя хочу!
Вічно споглядати,
Впивати всі красоти барв і тонів,
Живее рухання істот,
І хвильний біг, і ропоти бурунів,
І блискавок обійми полохливі,
Що потрясають очі
І випікають серце,
І милої моєї тьмяну повінь
В замутнених любовію очах —
Ось чого хочу, до безумства хочу!
Я хочу вічно, безроздільно жити!

* * *